

Rodzaj dokumentu	Interpretacja indywidualna
Sygnatura	DFP-Fn-XI.310.1.2016
Data	2016-07-11
Autor	Prezydent Miasta Łodzi
Temat	opłata skarbową od pełnomocnictwa składanego u komornika
Słowa kluczowe	opłata skarbową

Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej

Na podstawie art. 14j§ 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U z 2015r. poz. 613 ze zm.), wnoszę o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie zdarzenia przyszłego.

Interpretowane przepisy: art. 1 ust. 1 pkt 2, art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. u. z 2015 r., poz. 783 ze zm. dalej „**Ustawa o Opłacie**”; art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks Postępowania Cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101 ze zm.) dalej „**KPC**”; art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zm.) dalej „**KPA**”; art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 790 ze zm.) dalej „**Ustawa o komornikach**”)

Zdarzenie przyszłe

Wnioskodawca jest osobą fizyczną – adwokatem. Wnioskodawca, jako profesjonalny pełnomocnik, zamierza podjąć się reprezentowania podmiotów gospodarczych (dalej „**Klienci**”), w sprawach związanych z windykacją przysługujących im wierzytelności (dalej „**Wierzytelności**”).

Procedura dochodzenia Wierzytelności przez Wnioskodawcę na rzecz danego Klienta będzie wyglądała w następujący sposób. Klient udzieli wnioskodawcy pełnomocnictwa procesowego ogólnego do reprezentowania go we wszystkich sprawach sądowych i egzekucyjnych. Wnioskodawca będzie składał pozew przeciwko dłużnikowi Klienta (dalej „**Dłużnik**”) poprzez platformę Elektronicznego Postępowania Upominawczego (dalej „**EPU**”). Wnioskodawca będzie powoływał się w pozwie na udzielone mu pełnomocnictwo, jednakże, nie będzie składał pełnomocnictwa do akt postępowania, co wynika z trybu prowadzenia postępowania elektronicznego określonego w KPC.W związku z nieskładaniem dokumentu pełnomocnictwa, Wnioskodawca nie będzie również uiszczal opłaty skarbowej.

Po otrzymaniu wydanego przez sąd nakazu zapłaty (opatrzonego klauzulą wykonalności na rzecz Klienta), Wnioskodawca złoży u Komornika, poprzez EPU, wniosek o wszczęcie egzekucji. Po złożeniu wniosku o wszczęcie egzekucji, Wnioskodawca złoży komornikowi, już w formie „fizycznego” dokumentu, udzielone mu pełnomocnictwo. W opisywanym postępowaniu będzie to pierwszy moment, w którym Wnioskodawca złoży, przed jakimkolwiek organem, dokument pełnomocnictwa udzielonego przez Klienta.

Pytanie

Czy Wnioskodawca będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa?

Stanowisko wnioskodawcy:

Zdaniem Wnioskodawcy, w zdarzeniu przyszłym opisanym we wniosku, Wnioskodawca nie będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy

Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o Opłacie. Jedną z takich czynności jest złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. W tym znaczeniu, złożenie pełnomocnictwa przed komornikiem mieści się w pojęciu dokonania tej czynności „w postępowaniu sądowym” (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r. (sygn. I SA/GI 192/08)).

Jednak, zdaniem wnioskodawcy, wyłącznie złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym nie jest wystarczającą przesłanką dla powstania obowiązku powstania zapłaty opłaty skarbowej. Obowiązek ten powstaje bowiem tylko, jeśli złożony w postępowaniu sądowym dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, zostanie złożony przed jednym z organów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie, to jest przed:

- organem administracji publicznej,
- podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej,
- sądem

Komornik nie należy do żadnej z powyższych kategorii organów, stąd też złożenie przed nim dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa nie powoduje powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. Poniżej Wnioskodawca przedstawia argumenty na poparcie swojego stanowiska.

1. Brak jest możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub za podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej.

W opinii wnioskodawcy, wykluczyć należy możliwość uznania komornika za „organ administracji publicznej” lub „podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej”, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o Opłacie.

W odniesieniu do braku możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej, wnioskodawca wskazuje, że definicja legalna pojęcia organu administracji publicznej została zawarta w KPA. I tak, w myśl art. 5 § 2 pkt 3 KPA, organem administracji publicznej są ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego, oraz organy i podmioty, które są powoływane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygania spraw indywidualnych w drodze decyzji administracyjnych. Komornik nie jest żadnym z podmiotów wymienionych w zakresie pojęciowym powyższej definicji.

Komornik nie jest również podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Potwierdził to m.in. Minister Finansów, wydając interpretację ogólną z dnia 9 czerwca 2015 r., dotyczącą opodatkowania podatkiem od towarów i usług działalności komorników. We wskazanej interpretacji, powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Minister Finansów dokonał niejako „umiejscowienia” komorników w polskim porządku prawnym, stwierdzając, że „(...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody.”.

Dodatkowo, co potwierdził WSA w Gliwicach, „z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej”. (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r. (sygn. ISA/GI 192/08).

Mając na względzie powyższe, również w rozumieniu Ustawy o Opłacie, komornik nie może zostać uznany za podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej.

2. Brak możliwość uznania komornika za sąd

W opinii Wnioskodawcy, mając na względzie treść Ustawy o komornikach, określającej status komornika jako organu egzekucyjnego, wykluczyć należy również możliwość uznania, że komornik jest sądem w rozumieniu Ustawy o Opłacie.

Wnioskodawca wskazuje, że zgodne z art. 1 Ustawy o komornikach, komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym **przy** sądzie rejonowym. Interpretacja ww. przepisu zgodnie z jego literalnym brzmieniem prowadzi do wniosku, że komornik sądowy jest jednostką powiązaną z władzą sądowniczą, natomiast nie jest jej organem, jak również nie może być utożsamiany z sądem. Przepisy Ustawy o komornikach oddzielają również zadania wykonywane przez komorników od zadań wykonywanych przez sądy, przesądzając tym samym o odrębności komorników względem władzy sądowniczej. Komornicy, w myśl Ustawy o komornikach, jedynie wykonują orzeczenia sądowe tj. biorą udział w czynnościach nie związanych bezpośrednio ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości.

O trafności przedstawionej wyżej tezy świadczą również orzeczenia dotyczące statusu prawnego komorników. Wspomnieć należy w tym miejscu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03. W uzasadnieniu zostało wskazane, że „Zarówno art. 758 k.p.c., jak i art. 1 ustawy o komornikach sądowych podkreślają organizacyjne i funkcjonalne powiązanie komornika z władzą sądowniczą, a więc konstytucyjnie wyodrębnioną postacią władzy publicznej. Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości – art. 175 ust. 1 Konstytucji). Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Stanowisko, że komornika nie można uznać za sąd w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o Opłacie znajduje odzwierciedlenie również w doktrynie. W komentarzu do art. 6 Ustawy o Opłacie (Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] *Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz*, wyd. III,), autor zwraca uwagę, że „(...) w art. 6 ust. 2 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika (podkr. Wnioskodawcy), ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie.”

Końcowo, Wnioskodawca podkreśla, że prezentowane przez Wnioskodawcę stanowisko, zostało potwierdzone w interpretacjach indywidualnych wydawanych w analogicznych stanach faktycznych/zdarzeniach przyszłych. Przykładowo wskazać można interpretację indywidualną wydaną przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy w dniu 4 marca 2016 r. (sygn. PE.OP.3130.15.2016.BPO, BPE-2-OP/31101/570/BPO/15)¹ oraz interpretację indywidualną Prezydenta Miasta Koszalina z dnia 31 października 2007 r.²

Mając na względzie powyższe, Wnioskodawca wnosi o potwierdzenie swojego stanowiska.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Łodzi działając na podstawie przepisu art. 14j § 1 oraz 14 c § 1 ustawy z dn. 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja Podatkowa (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm.)

po rozpatrzeniu

Wniosku z dn. 08.06.2016 r. w sprawie wydania interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej

postanawia

uznać, że stanowisko przedstawione we wniosku z dn. 08.06.2016 r. jest prawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 15.06.2016 r. do Wydziału Finansowego w Departamencie Finansów Publicznych Urzędu Miasta Łodzi wpłynął wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej od składanych pełnomocnictw. Przedmiotem żądanej interpretacji jest art. 1 ust. 1 pkt 2, art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. u. z 2015 r., poz. 783 ze zm.) – dalej *Ustawa o Opłacie*; art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks Postępowania Cywilnego (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 101 ze zm.) dalej *KPC*; art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zm.) dalej *KPA*; art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 790 ze zm.) dalej *Ustawa o komornikach* – wynikające z opisanego zdarzenia przyszłego.

We wniosku zostało przedstawione następujące zdarzenie przyszłe:

Wnioskodawca jest osobą fizyczną . Wnioskodawca, jako , zamierza podjąć się reprezentowania podmiotów gospodarczych (dalej *Klienci*), w sprawach związanych z windykacją przysługujących im wierzytelności (dalej *Wierzytelności*).

Procedura dochodzenia Wierzytelności przez wnioskodawcę na rzecz danego Klienta będzie wyglądała w następujący sposób. Klient udzieli wnioskodawcy pełnomocnictwa procesowego ogólnego do reprezentowania go we wszystkich sprawach sądowych i egzekucyjnych. Wnioskodawca będzie składał pozew przeciwko dłużnikowi Klienta (dalej *Dłużnik*) poprzez platformę Elektronicznego Postępowania Upominawczego (dalej *EPU*). Wnioskodawca będzie powoływał się w pozwie na udzielone mu pełnomocnictwo, jednakże, nie będzie składał pełnomocnictwa do akt postępowania, co wynika z trybu prowadzenia postępowania elektronicznego określonego w KPC.

W związku z nieskładaniem dokumentu pełnomocnictwa, Wnioskodawca nie będzie również uiszczał opłaty skarbowej. Po otrzymaniu wydanego przez sąd nakazu zapłaty (opatrzonego klauzulą wykonalności na rzecz Klienta), Wnioskodawca złoży u Komornika, poprzez EPU, wniosek o wszczęcie egzekucji.

Po złożeniu wniosku o wszczęcie egzekucji, Wnioskodawca złoży komornikowi, już w formie „fizycznego” dokumentu, udzielone mu pełnomocnictwo. W opisywanym postępowaniu

będzie to pierwszy moment, w którym Wnioskodawca złoży, przed jakimkolwiek organem, dokument pełnomocnictwa udzielonego przez Klienta.

Wobec powyższego zapytanie wnioskodawcy brzmi następująco:

Czy Wnioskodawca będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa?

Stanowisko wnioskodawcy:

Zdaniem wnioskodawcy, w zdarzeniu przyszłym opisanym we wniosku, wnioskodawca nie będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Uzasadnienie

Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o Opłacie. Jedną z takich czynności jest złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. W tym znaczeniu, złożenie pełnomocnictwa przed komornikiem mieści się w pojęciu dokonania tej czynności „w postępowaniu sądowym (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r. (sygn. I SA/GI 192/08).

Jednak, zdaniem wnioskodawcy, wyłącznie złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym nie jest wystarczającą przesłanką dla powstania obowiązku powstania zapłaty opłaty skarbowej. Obowiązek ten powstaje bowiem tylko, jeśli złożony w postępowaniu sądowym dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, zostanie złożony przed jednym z organów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie, to jest przed:

- ✓ organem administracji publicznej,
- ✓ podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej,
- ✓ sądem

Komornik nie należy do żadnej z powyższych kategorii organów, stąd też złożenie przed nim dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa nie powoduje powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Brak jest możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub za podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej.

W opinii wnioskodawcy, wykluczyć należy możliwość uznania komornika za *organ administracji publicznej* lub *podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej*, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o Opłacie.

W odniesieniu do braku możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej, wnioskodawca wskazuje, że definicja legalna pojęcia organu administracji publicznej została zawarta w KPA. W myśl art. 5 § 2 pkt 3 KPA, organem administracji publicznej są ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego, oraz organy i podmioty, które są powoływane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygnięcia spraw indywidualnych w drodze decyzji administracyjnych.

Komornik nie jest żadnym z podmiotów wymienionych w zakresie pojęciowym powyższej definicji.

Komornik nie jest również podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Potwierdził to m.in. Minister Finansów, wydając interpretację ogólną z dnia 9 czerwca 2015 r., dotyczącą opodatkowania podatkiem od towarów i usług działalności komorników. We wskazanej interpretacji, powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, minister Finansów dokonał niejako „umiejscowienia” komorników w polskim porządku prawnym, stwierdzając, że (...) *komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody.*

Dodatkowo, co potwierdził WSA w Gliwicach, z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej. (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r. (sygn. ISA/GI 192/08).

Mając na względzie powyższe, w rozumieniu Ustawy o Opłacie, komornik nie może zostać uznany za podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej

Brak jest możliwość uznania komornika za sąd.

W opinii wnioskodawcy, mając na względzie treść Ustawy o komornikach, określającej status komornika jako organu egzekucyjnego, wykluczyć należy również możliwość uznania, że komornik jest sądem w rozumieniu Ustawy o Opłacie.

Wnioskodawca wskazuje, że zgodnie z art. 1 Ustawy o komornikach, komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Interpretacja ww. przepisu zgodnie z jego literalnym brzmieniem prowadzi do wniosku, że komornik sądowy jest jednostką powiązaną z władzą sądowniczą, natomiast nie jest jej organem, jak również nie może być utożsamiany z sądem. Przepisy Ustawy o komornikach oddzielają również zadania wykonywane przez komorników od zadań wykonywanych przez sądy, przesadzając tym samym o odrębności komorników względem władzy sądowniczej. Komornicy, w myśl Ustawy o komornikach, jedynie wykonują orzeczenia sądowe tj. biorą udział w czynnościach nie związanych bezpośrednio ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości.

O trafności przedstawionej wyżej tezy świadczą również orzeczenia dotyczące statusu prawnego komorników. Wspomnieć należy w tym miejscu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03. W uzasadnieniu zostało wskazane, że *zarówno art. 758 k.p.c., jak i art. 1 ustawy o komornikach sądowych podkreślają organizacyjne i funkcjonalne powiązanie komornika z władzą sądowniczą, a więc konstytucyjnie wyodrębnioną postacią władzy publicznej. Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzeniu sprawiedliwości – art. 175 ust. 1 Konstytucji). Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.*

Stanowisko, że komornika nie można uznać za sąd w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o Opłacie znajduje odzwierciedlenie również w doktrynie. W komentarzu do art. 6 Ustawy o Opłacie (Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III, opublikowano ABC: 2009 r.), autor zwraca uwagę, że „(...) w art. 6 ust. 2 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu

stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sędzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie.”

Prezydent Miasta Łodzi uznał stanowisko wnioskodawcy za prawidłowe w pełnym zakresie i korzystając z treści zapisów art. 14c § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm.) odstąpił od uzasadnienia prawnego.

Interpretacja dotyczy stanu przyszłego przedstawionego przez wnioskodawcę i obecnie obowiązującego stanu prawnego.

Na niniejszą interpretację stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, ul. Piotrkowska 135 90-434 Łódź, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację, w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu, do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 §3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o Postępowaniu przed Sądami Administracyjnymi t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 718). Skargę do WSA wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 ww. ustawy) w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia takiego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres Urzędu Miasta Łodzi, Departament Finansów Publicznych, Wydział Finansowy, ul. Sienkiewicza 5 90-113 Łódź.